

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 213.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000535888/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

jeg fryser ogsaa. — Det kommer mig for, som jeg kunde vente mig, hvad det skulde være, til Natten —»

»Hvilket?»

»Ja — — det, jeg lige har gaaet og talt om. Jeg var nok lidt bange for det, da jeg bad jer følge med. Jeg troede, det skulde vende sig, naar jeg fik rørt Lemmerne og sat Blodet i Bevægelse —»

»Det, I lige har talt om — — Er det da det, I kaldte Tvivlen, I er bange for? Men er det ikke længe siden, I kjendte det sidst?»

»Jo — — ja, det er, ligesom man tager det. Angsten for, at det skal komme, har jeg jo altid noget af. Men saadan rigtig — — det er vel et Par Aar siden. — Jeg faar straks Kvalme, naar det nærmer sig. Lad os gaa igjen!»

Han tog Tilløb og skred over et blankt Stykke Is, hvor Sneen var helt borte.

»Jeg troede ogsaa, det skulde have hjulpet mig at see Isen og komme ud i det klare Frostvejr. Men det minder mig paa en forkeert Maade. Jeg kommer nok til at tænke paa Isen hjemme i Mansfeld — eller da i Vatterode, naar Wipper gik over sine Bredder, og det blev til et stort Gadekjar hele Byen. Aa, men i Stedet for at gjøre mig glad, saa faar det mig til at tænke paa den Tid, da Angsten ødelagde alle disse Glæder for mig — — Kjære Philip Melancthon! — hvis det kommer i Nat, saa veed jeg sletikke, hvad der bliver af mig — jeg synes, jeg kunde dø — — Saa veed jeg jo hellerikke, hvad det bliver til med det i Morgen —»

»Nej, kjære Doktor Martin! men skulde I ikke allerførst — ligestraks opgive at brænde Bandbullen, det er dog kun en Ceremoni, — og er det dog ikke det, som er Anledningen til jeres Angst og Uro i Øjeblikket?»

»Jo, det er nok det, som er Anledningen til, — at det andet bryder op. Men jeg vil ingen Ting bestemme nu. Lad det gaa, som Gud vil.»

De var tavse temmelig længe. Isen var glat paa en lang Strækning, saa de havde ondt ved at staa. De gik hen i Randen af en Rør-Skov derude paa Isen, hvor de knækkede Rør gav bedre Fodfæste.

»Nej, det bliver nok galt,« sagde Doktor Martin. »Alt, hvad jeg vil knytte Sindet til forat holde det oppe, det giver efter, det knækker ligesom Rørene her, det kan ikke holde. Aa, saadan en Rør-Skov ude paa Isen, der staar og